

А пъкъ то е студъ, — изстина
Вече и нослето,
И ржцетѣ ми сж сини
Въ тоя мразъ проклети.

Вѣтъра си продължава,
Пѣе, вие, свире,
И палтата ни развѣва,
И не ще да спира.

Н. Фурнаджиевъ.

НА РАЗХОДКА.

Охо, хо, хо-о-о! . . . изкачихъ се, изкачихъ се . . .
първи, първи! — викаше малкиятъ Юрю.

— Ти и пръвъ тръгна! — негодуваха другитѣ, които
бѣха останали малко надире.

Децата се бѣха поуморили. Но никой не искаше да
кажатъ после за него, че не е можалъ да върви. Затова
всички се надпреварваха. Най-после стигнаха горе въ
планината, при чудната Халка. Така се казва една ви-
сока и красива скала, която наистина прилича на Халка.

— Бате Петре, азъ ще се препѣхна презъ дупката.

— А, не може, Чико, — пошегувахъ се азъ. — Ста-
ритѣ разправятъ, че малки деца не бива да се препѣх-
ватъ презъ халката.

— Че защо пъкъ старитѣ така разправятъ? — по-
пита Христо.

— Жхъ, тѣ старитѣ все много знаятъ — обади се
и Стефко. — Това не бивало, онова не бивало. Е, че
какво бива?

— Не, Стефко, старитѣ често пжти иматъ право. Но
шомъ питате, защо тѣ така разправятъ за халката, азъ
ще ви разкажа каквото съмъ чулъ отъ моята баба, ко-
гато бѣхъ и азъ малъкъ като васъ.

Децата наостриха уши.

— И тѣй, това било преди много, много години,
— казваше баба — по онова време, когато дѣдо Господъ
ходѣлъ по земята.

Веднажъ той влѣзълъ невидимъ въ двореца на единъ
лошъ царъ.